

Kapela **Křečový žíly** vznikla v Hajanech v Jižních Čechách v roce 1999 jako akustické uskupení hrající hudbu ctící bigbít 70. let. Křest jejich páté řadové desky

Quota Qelai Que

proběhl v pátek 5.12.2008 v klubu Kaštan v Praze a o týden později, v sobotu 13.12., v hospodě U Datla v Blatné odehrála svůj "Wánoční wečírek".

S touto jihočeskou kapelou se jen tak nesejdete. Na festivalech se neobjevuje a rádia o ní neví. Není žádný div, vždyť nemají ani oficiální stránky a koncertů za rok, co prstů na jedné ruce. I přesto mají na svém kontě pět dlouhohrajících desek (1999 - Deset kousků; 2002 - 42; 2004 - Hajany; 2006 - Říkám Tě...; 2008 - Quota Qelai Qué) a na těch pár koncertech dokáží divákům parádně rozproudit krev. Kapela původně začínala jako komorní snad kvartet, aby se dnes rozrostla na sedmičlennou kapelu, kterou vede kytarista a zpěvák Petr Štěpán. Ženský hlas patří Mirce Nové. Za bicími a na tahací harmoniku uslyšíte hrát Stanislava Křečka, na baskytaru hraje Karel "Mlha" Šulár; na konga a didgeridoo Jirka Ďurián, s houslemi rád manévruje a na saxofon blouzní Tomáš "Komár" Drahoš, služebním benjamínkem na elektrickou je kytaru Vojta Kovář.

Petr Štěpán mi během pauzy koncertu v hospodě U Datla v Blatné prozradil své vzory. Hudebně se snaží přiblížit Peteru Gabrielovi nebo kapele Led Zeppelin. Přitom už od první desky natočené v roce 1999 si nezle nevšimnout i inspirace v experimentální rovině kapely Jablkoň. Díky akustickému zaměření z Křečových žil nevychází čistý rock, ale jakási bigbítová alternativa přibližující se k folku. Navíc své vzory neberou ortodoxně a spíše hledají vlastní cestu. Mezi autory textů převažují výběry z básnických sbírek dekadentních básníků Františka Gellnera, J. H. Krchovského, Heinricha Heineho, ale část textů si píše sami, nebo jim je poskytují jejich přátelé.

Jedním z pilířů kapely jsou pompézní bicí plné přechodů, doplněné o houpavý rytmus kong. Obojí zve k tanci, a jak jsem si mohl povšimnout, tak fanoušci kapely jsou v této oblasti značně kreativní. Někde na pozadí občas zakráká basa nebo zakvílí nenápadná sólová kytara. Housle táhnou většinou jen kila, která přecházejí do jednoduchých sóliček. Teprve jemně plechově zastřená a ostře vybroušená akustická kytara určuje zvukové charisma kapely. Nad tím vším se nesou dva osobité hlasy - barový chraplák Petra Štěpána a rockově našťvaný ale zároveň andělsky čistý hlásek Mirky Nové. Teprve když tohle všechno smícháte, získáte koktejl plný barev a chutí.

Během obou koncertů kapela hrála bezmála 3 hodiny. Uvedla se staršími kousky a pokračovala

takřka přesným přehráním obsahu nové desky Quota Qelai Qué, pojmenované výrazem, který naprosto nic neznamena a urodil se v kapelníkově hlavě. Zatímco v pražském Kaštanu čekali tancující až na dění po přestávce, v Blatné se první odvážní objevili už během přehrávky novinek. Už v této úvodní části kapela využila intelektuální poetiky J. H. Krchovského, ale nezapomněla, že divák se chce také bavit a ne jen mudrovat. Tak i během přehrávky nové desky zazněly písně odlehčené a spíše zábavné, v nichž vynikal teatrální projev Mirky Nové. Výběr toho nejlepšího kapela naservírovala ve střední části vystoupení, aby po druhé přestávce ještě jednou zopakovala některé výraznější kousky z nové desky. Zejména v Blatné diváci škemrali o přídávky i během odklizení aparatury. Snad je dobré tento nevídaný úspěch, věru že kapele ke cti, přičíst domovské scéně.

Jediný zdroj informací o tomto uskupení je k nalezení na jejich profilu [zde](#) , kde si můžete stáhnout kompletní desky

Hajany

a

Říkám Tě

...